

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 253/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4 T 137/2013 zo 16. decembra 2013 a jemu predchádzajúcim postupom, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 To 6/2014 z 11. februára 2014, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 79/2017 z 27. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podanou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. júna 2018 sa [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 137/2013 zo 16. decembra 2013 a jemu predchádzajúcim postupom, uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 6/2014 z 11. februára 2014, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 79/2017 z 27. februára 2018. Sťažovateľ súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 137/2013 zo 16. decembra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov, ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov, ako aj ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd porušil jeho základné právo na obhajobu zaručené v čl. 47 ods. 2 ústavy tým, že sťažovateľa pred vynesením rozsudku, ktorým ho uznal vinným na základe jeho vyhlásenia o uznání viny, neupozornil na plánovanú zmenu právnej kvalifikácie skutku uvedeného v bode 4 obžaloby zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona na obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, čím mu zmaril možnosť navrhnúť doplnenie dokazovania a obmedzil čas na prípravu obhajoby.

3. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu vo vzťahu k výroku o uložení treste rozhodol krajský súd uznesením, ktorým odvolanie sťažovateľa zamietol, pričom sťažovateľovi uložený trest považoval skôr za mierny ako neprimeraný. O dovolaní sťažovateľa z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol najvyšší súd uznesením, ktorým jeho dovolanie odmietol bez meritórneho preskúmania ako podané neoprávnenou osobou, čím podľa názoru sťažovateľa nenapravil predchádzajúce pochybenia všeobecných súdov konajúcich v jeho trestnej veci a súčasne tiež porušil sťažovateľom označené práva.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že bolo porušené jeho základné právo na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru rozsudkom okresného súdu a jemu predchádzajúcim postupom, uznesením krajského súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu, zruší napadnuté rozhodnutia a prizná mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 €.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

7. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti prihliada na to, že nie je iba jeho povinnosťou (ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti) zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02). Danú skutočnosť zohľadňuje napokon aj znenie čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúce právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu, ústavný súd poznamenáva, že preskúmaniu tohto postupu a rozsudku okresného súdu bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol vo vzťahu k okresnému súdu krajský súd, ktorý odvolanie sťažovateľa uznesením zamietol. V tejto časti ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

10. Podstata námietok sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu spočíva v jeho tvrdení o porušení jeho základného práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces v dôsledku zamietnutia jeho odvolania proti rozsudku okresného súdu ako nedôvodného napriek tomu, že okresný súd v konaní pochybil, pokiaľ sťažovateľa neupozornil na zmenu právnej kvalifikácie skutku uvedeného v bode 4, na rozdiel od

obžaloby, čím mu znemožnil navrhnuť doplnenie dokazovania a zmaril mu čas na prípravu obhajoby. Sťažovateľ zastáva názor, že hoci podal odvolanie iba proti výroku o treste, krajský súd bol povinný preskúmať aj tie skutočnosti (hoci sa v odvolaní neuvádzali), ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, medzi ktoré patrí porušenie práva na obhajobu. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ považuje uložený trest odňatia slobody za neprimerane prísny.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

12. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere ôsmich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov, ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie, ako aj povinnosť nahradiť poškodeným škodu.

13. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ pre nesprávnosť výroku o treste odvolanie, ktoré odôvodnil tvrdením, že uložený trest považuje za neprimerane prísny a účel trestu je u neho možné dosiahnuť aj trestom uloženým na spodnej hranici mimoriadneho zníženia, a to v trvaní piatich rokov.

14. Krajský súd odvolanie sťažovateľa podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

15. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní konanom 16. decembra 2013 urobil vyhlásenia o priznaní viny zo spáchania žalovaných skutkov podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom okresný súd toto jeho vyhlásenie prijal. Vzhľadom na uvedené okresný súd vykonal dokazovanie už len vo vzťahu k výroku o treste.

16. Napriek tomu, že sťažovateľ sa k spáchaniu skutkov priznal a tieto oľutoval, podal sťažnosť ústavnému súdu, v ktorej teraz namieta porušenie svojho základného práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu. Z obsahu argumentácie sťažovateľa obsiahnutej v jeho sťažnosti však nevyplývajú žiadne také dôvody, pre ktoré by ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa nemal prihliadať na jeho vyhlásenie urobené podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľ tiež žiadnym spôsobom nenamieta, že by nebol poučený o následkoch a dôsledkoch predmetného vyhlásenia, prípadne že by im dostatočne neporozumel. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ bol na hlavnom pojednávaní, kde urobil vyhlásenie o vine, ako aj v prípravnom konaní, riadne zastúpený advokátom, pričom žiadnym spôsobom nenamietal zmenu právnej kvalifikácie skutkov, ktorých spáchanie sa mu kladie za vinu, ani modifikáciu skutkovej vety. Dokonca sťažovateľ ani v podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu nenamietal uznanie viny na základe vyhlásenia podľa § 257 Trestného poriadku a rovnako nenamietal v tejto súvislosti nedostatočné zistenie skutkového stavu.

17. Podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku po prednesení obžaloby predseda senátu poučí obžalovaného o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení, že

- a) je nevinný,
- b) je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe,
- c) nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe.

Podľa § 257 ods. 2 Trestného poriadku predseda senátu súčasne obžalovaného poučí o následkoch vyhlásenia podľa odseku 1 písm. b) alebo písm. c), a to v rozsahu podľa odsekov 5 a 8.

18. Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

19. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že *„okresný súd prejednal obžalobu okresného prokurátora zákonným spôsobom a výsledky vykonaného dokazovania aj správne vyhodnotil. Na základe vyhlásenia obžalovaného, prijal jeho vyhlásenie o vine a dokazovanie vykonal iba v rozsahu súvisiacom s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení.*

Vzhľadom na to, že odvolanie podal iba obžalovaný, krajský súd bližšie nepreskúmaval zákonnosť a odôvodnenosť použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu, pod dolnú hranicu trestu ustanovenú trestným zákonom zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 3 Tr.zák.

Uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov však považoval z hľadiska dôvodov odvolania obžalovaného za primeraný a nezistil žiadne zákonné podmienky na uloženie nižšieho trestu a toľž nie na uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, ako sa domáhal obžalovaný v dôvodoch odvolania.

Okresný súd v písomných dôvodoch správne uvádzal výpočet sadzby trestu odňatia slobody, v rámci ktorej bolo možné uložiť obžalovanému trest a to je od 10 (desať) rokov do 17 (sedemnásť) rokov, 9 (deväť) mesiacov a 10 (desať) dní. Ak teda pri takejto trestnej sadzbe okresný súd použil ustanovenie § 39 ods. 1 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu, nemožno uložený trest považovať za neprimeraný.

Krajský súd pritom zdôrazňuje, že obžalovanému bol ukladaný súhrnný trest a to nielen za 4 dielčie skutky obzvlášť závažného zločinu lúpeže, ale aj za ďalšie 4 dielčie skutky pokračovacieho prečinu krádeže, za ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nitra sp.zn. 5T/80/2013 zo dňa 18.07.2013.

Okresný súd rozhodol v prospech obžalovaného aj pri jeho zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Tr.zák. Napadnutým rozsudkom nedošlo k porušeniu zákona ani pri rozhodovaní súdu I. stupňa, pri uložení ochranného dohľadu, ako aj ochranného liečenia.

Krajský súd sa stotožňuje so stanoviskom zástupkyne krajského prokurátora, že uložený trest je skôr mierny ako neprimeraný. Odvolací súd by v prejednávanej veci mohol napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr.por. iba v prípade, ak je uložený trest neprimeraný.

Uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti však nemožno v žiadnom prípade považovať za neprimeraný v neprospech obžalovaného, preto odvolací súd odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné v zmysle výroku tohto uznesenia. “.

20. Ako z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, krajský súd správne postupoval, keď posudzoval napadnutý rozsudok okresného súdu len vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Krajský súd sa v dostatočnej miere zaoberal odvolaním sťažovateľa a svoje závery primeraným spôsobom aj odôvodnil. Za týchto okolností ústavný súd nevidí dôvod na to, aby zasahoval do záverov krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať. K najpodstatnejšej námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva na obhajobu, ktorú mal podľa názoru sťažovateľa krajský súd preskúmať v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku, i keď nebola v odvolaní uvedená, ústavný súd dodáva, že vzhľadom na prítomnosť obhajcu sťažovateľa v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred okresným súdom (a aj v odvolacom konaní), ktorý predmetnú námietku nevzniesol ani na hlavnom pojednávaní, ani v podanom odvolaní, nebol dôvod na to, aby krajský súd v odvolacom konaní na uvedené prihliadol. Za zásadné porušenie práva na

obhajobu sa totiž rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37). V prípade, ak obvinený po určité časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, potom je splnená táto podmienka dovolania spravidla vtedy, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. To však nebol prípad sťažovateľa.

21. Ústavný súd preto považuje sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti uzneseniu krajského súdu vo výroku o uloženom treste, za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu odmieta.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu

22. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol ako podané neoprávnenou osobou. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd najskôr interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania, vo vzťahu k nej následne posúdil relevantnosť obsahu sťažovateľom uplatneného dovolania, ktorým napadol výrok o vine, a tým aj výrok o treste, uplatňujúc dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý podľa sťažovateľa spočíva v neupozornení na zmenu právnej kvalifikácie a modifikácii skutkových zistení uvedených v obžalobe, a svoje rozhodnutie takto odôvodnil: *„Podané dovolanie formálne smeruje jednak proti rozsudku okresného súdu ako súdu prvého stupňa a uzneseniu krajského súdu ako súdu druhého stupňa, ktorý odvolanie obvineného podané do výroku o treste podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol. Dovolateľ v ňom vecne napáda iba výrok o vine, ktorý urobil prvostupňový súd na základe jeho vyhlásenia o vine a proti ktorému Trestný poriadok, v rozsahu v akom bolo toto vyhlásenie prijaté, nepriznáva obvinenému právo podať odvolanie.*

Z vyššie citovaného ustanovenia § 257 ods. 5 Tr. por. pritom vyplýva, že proti rozsudku, ktorý bol vydaný na základe prijatého vyhlásenia obvineného o vine, možno v rozsahu, v akom bolo toto vyhlásenie prijaté, t. j. proti jeho výroku o vine, podať dovolanie, avšak iba z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Toto ustanovenie ale

zároveň neurčuje okruh osôb, ktoré sú oprávnené tak urobiť. Pri riešení tejto otázky je preto nutné zohľadniť ďalšie ustanovenia Trestného poriadku upravujúce postup v konaní o dovolaní, najmä ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por., z ktorých vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa. Teda iba vtedy, ak proti výroku, ktorý napáda dovolaním (v tomto prípade výrok o vine), podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným.

Keďže obvinený nepodal (ani nemohol podať) proti dovolaním napádanému výroku o vine riadny opravný prostriedok a ani nedošlo k zmene tohto výroku v jeho neprospech na podklade odvolania prokurátora, nie je v posudzovanej veci osobou oprávnenou podať dovolanie a takouto osobou by mohol byť len minister spravodlivosti (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017).“

23. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, právny názor, na ktorom je založené napadnuté uznesenie (že ide o dovolanie podané neoprávnenou osobou), je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v okolnostiach danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie.

25. Ústavný súd vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom konštatuje, že u neho nie sú splnené predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu, a to z dôvodu, že v prípade sťažovateľa boli ústavným súdom jednoznačne zistené dôvody na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom

prerokovaní, a preto bolo namieste považovať sťažnosť za zrejme bezúspešné bránenie práva, a teda bolo bez právneho významu ustanoviť mu právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018